´Voldria que el meu cine es veiés a Figueres, on tinc els meus orígens´

La cineasta Lucía Carreras que passa uns dies a la ciutat, amb la seva família, gaudeix d'una trajectòria d'èxit a Mèxic

La cineasta, en ple centre de Figueres

SÒNIA FUENTES

La cineasta mexicana Lucía Carreras Navarro (Ciutat de Mèxic, 1973) passa uns dies a Figueres, d'on és originària la seva família. Els seus avis van exiliar-se a Mèxic durant la guerra civil espanyola, una història que escriu ara per portar al cinema, mentre ultima l'edició del seu últim film, a Sevilla, la coproducció mexicano-espanyola Tamara i la Catarina. Actualment Lucía Carreras gaudeix de l'èxit professional a Mèxic i de l'honor d'haver escrit el film més premiat de la història del cinema al seu país, La jaula de oro. Carreras va poder parlar dels seus projectes amb l'alcaldessa de Figueres, Marta Felip, i també va firmar al llibre d'honor de la ciutat

Com se sent tornant als seus orígens després de 25 anys?
A Figueres hi vaig passar un temps quan tenia 18 anys, abans d'entrar a la universitat per retrobar els orígens dels meus avis, per conèixer la meva família d'aquí, Carreras i Pla, però des de llavors no havia tornat gaire a Espanya. Ara s'està acabant la postproducció de la meva darrera pel·lícula, a Sevilla, Tamara i la Catarina, i he aprofitat per tornar a Figueres. Els meus avis van exiliar-se d'aquí durant la guerra civil espanyola i jo sento que sóc fruit d'aquell exili.

Parli'm de la seva darrera pel·lícula 'Tamara i la Catarina'...
Tamara i la Catarina és una coproducció mexicano-espanyola. S'ha rodat íntegrament a Mèxic però tota la postproducció s'està fent entre Madrid i Sevilla. Són molt habituals aquest tipus de col·laboracions, abans eren els mexicans que venien a Espanya a buscar diners, i ara amb la crisi que hi ha hagut en aquesta banda, més aviat és al revés. La jaula de oro, una altra pel·lícula de les meves, és una coproducció amb Madrid. Trobo que aquest treball és molt positiu. Tamara y la Catarina parla d'una trobada de soledats entre dos personatges que emprenen un viatge per tornar un bebé perdut però sobretot és un film molt mexicà. Integrar la visió de professionals d'aquí que no coneixen Mèxic està enriquint molt el film.

Aquest darrer film arriba després de gaudir de l'èxit pels seus anteriors treballs?
Nos vemos, papá, la meva primera pel·lícula, va tenir un llarg viatge per festivals i va coincidir amb l'estrena d'Año bisiesto, on jo era coguionista. Aquest film va guanyar el premi Càmera d'Or del Festival de Canes, un dels

premis més importants del món i per aquesta pel·lícula em van nominar al premi Ariel al millor guió. La jaula de oro, on jo participo com a coescriptora, ha estat la pel·lícula més premiada de tota la història del cine mexicà, ha rebut premis a la millor pel·lícula, producció i de guió...en té més de setanta i encara en continua recollint. Amb aquest film sí vaig guanyar l'Ariel, que és com el Goya d'aquí.

Deia que la soledat és un tema present en Tamara i la Caterina i ja estava present en la seva opera prima, Nos vemos, papá. L'objectiu és connectar amb el públic a través de les emocions?
Nos vemos, papá, la meva primera pel·lícula com a directora, és un tros de drama, la veritat és que tot el que jo faig és drama. El film parla de la integració de dos cultures a través de dos exilis i també de la mort i La Jaula de Oro parlava dels migrants mexicans. Són temes universals, crec que el cine ha d'apuntar a la universalidat temàtica i en concret les meves pel·lícules busquen el diàleg amb l'espectador, que sovint surt amb una situació dolorosa i incòmoda de la sala. Hi ha un cine comercial que no deixa l'espectador pensar, i el d'autor: tot el que jo he escrit i i dirigit fa que l'espectador construeixi una part del film. És un cine de no concessions, dic jo, no explica al cent per cent moltes coses, tracta l'espectador de forma intel·ligent. Posar un final feliç a una pel·lícula per deixar-lo content no m'agrada. Totes les meves pel·lícules remouen massa, s'aferren a la pell i al cor de les persones. Tamara i la Catarina és una història de dones segregades socialment, de persones invisibles, parla de la pobresa, de la soledat, té moments d'esperança però acaba essent realista i dolorosa.

Com són els seus inicis?
La meva carrera es fa pública coincidint amb l'estrena d'Año Bisiesto quan s'estrena a Canes. Abans havia fet alguns curts i estava treballant amb Nos vemos, papá des del 2006. És per aquest motiu que deien que jo era escriptora abans que directora però compagino les dues coses.

Té avantatges ser directora i escriptora d'un film? Com ho porta?
Quan sóc escriptora i directora quan tot és meu, quan el projecte surt del meu cap i arribo a dirigir-la, el procés es més fàcil. Quan escric per algú com a Año bisiesto i La Jaula de Oro, treballes el text entenent que el dirigirà un altre, donant-li eines. A La casa más grande del mundo vaig dirigir un guió que no era meu. Podria dir que Nos vemos, papá i Tamara y la Catarina són l'exercici ideal: sóc creadora de la historia des de zero i segueixo el projecte fins l'edició. Pateixo el procés d'escriure el guió i després visc un procés esquizofrènic, entre la guionista i la directora. Però de fet això ho han viscut els grans directors i jo em sento gran amb això.

Es pot dir que els seus orígens impregnen els seus llargmetratges?
Nos vemos, papá s'impregna del tema de l'exili. Hi ha un arrelament especial en la família que ha viscut un exili d'una forma obligada. Jo vaig créixer en una cultura molt híbrida. No menjava les típiques truites mexicanes, menjava pa i menjava botifarra. Tot això et marca i arribes a sentir que tens dos cultures. Sóc cent per cent mexicana perquè vaig néixer i créixer a Mèxic, però sóc a Figueres i no m'hi sento estranya, m'agrada ser aquí, escoltar el català no m'és aliè, forma part de qui sóc.

Veurem a Figueres les seves pel·lícules, li faria especia il·lusió?

Sí, m'agradaria molt que tenint tanta família a Figueres, -aquí tinc els meus orígens-, el meu cine arribés a Figueres i es poguessin veure les meves pel·lícules a la gran pantalla. S'han vist els meus films en diferents festivals d'Espanya i han arribat a Catalunya, però alguna cosa haurem de fer perquè també es vegin aquí. Estaria bé impulsar un festival de cinema a la ciutat de Figueres.

Ara per ara de quina pel·lícula se sent més satisfeta?
Nos vemos, papá per ser la primera, Año Bisiesto per fer destacar el meu nom i La jaula per donar-me el primer premi gran... però avui dia haig de dir que Tamara y la Catarina és una pel·lícula més madura, òbviament pel temps i l'experiència acumulada. El procés ha fluït, s'ha creat un equip increïble, és com tenir dos fills, té més pressupost, és un film molt rodó i tot el procés ha estat molt madur, es nota per exemple en l'abordatge mateix des del guió, ja en la qüestió narrativa, tampoc és el mateix dirigir el primer film que el tercer.

A punt d'estrenar pel·lícula, quins són els seus projectes de futur?
La idea és que Tamara y la Catarina tingui la seva première mundial en un dels grans festivals del món i després tingui recorregut per diferens festivals per poder arribar a les sales comercials. Mentrestant estic escrivint el guió d'un nou projecte, es diu Yayalola, que recrea la vida des meus avis Carreras i Pla, del seu exili durant la Guerra Civil espanyola. La protagonista de la història és la meva iaia i la història versa de la sortida i enfrontament amb una altra cultura i de com la meva àvia va acabar abraçant una altra cultura, la mexicana. Aquest és un projecte molt car i espero aconseguir coproducció amb Catalunya.

Font del document:
http://www.emporda.info/fets-gent/2016/01/08/voldria-que-cine-veies-figueres/298355.html?utm_source=rss